

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2022 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej A. M. reprezentowanej przez matkę M. M. (1) oraz z powództwa M. M. (1)

przeciwko D. E.

o alimenty i o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego D. E. na rzecz małoletniej A. M. rentę alimentacyjną w kwocie 700 zł (siedemset złotych) miesięcznie za okres od dnia 01.10.2020 roku do dnia 01.12.2021 roku oraz rentę alimentacyjną w kwocie 800 zł (osiemset złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 01.12.2021r. i nadal, płatne z góry do 15-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki małoletniej M. M. (1);
2. Zasądza od pozwanego D. E. na rzecz M. M. (1) kwotę 2.166,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt sześć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13.10.2020 r. do dnia zapłaty;
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;
5. Wzajemnie znosi pomiędzy stronami koszty postępowania;
6. Zasądza od pozwanego D. E. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 555 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13.10.2020 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od D. E. na rzecz małoletniej A. M. renty alimentacyjnej w kwocie po 700 zł miesięcznie płatnej do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki M. M. (1) kwoty 12.622 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie w pozwie zawarto wnioski o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczania na rzecz małoletniej A. M. tymczasowej renty alimentacyjnej w wysokości 700 zł na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że małoletnia A. M. ur. (...) pochodzi z nieformalnego związku (...) i pozwanego, który zakończył się, gdy matka małoletniej zaszła w ciążę. D. E. nie wspomagał matki małoletniej finansowo w czasie

ciąży i nie interesował się jej stanem zdrowia, jednak po urodzeniu dziecka uznał je przed kierownikiem USC. Usprawiedliwione koszty utrzymania M. M. (1), za okres 3 miesięcy, wynoszą 4.380 zł. Natomiast na pokrycie kosztów wyprawki dla dziecka oraz kosztów związanych z ciążą i porodem, matka małoletniej przeznaczyła kwotę 8.242 zł. Miesięczne koszty utrzymania małoletniej wynoszą około 1.200 zł. M. M. (1) zamieszkuje wraz z małoletnią powódką w domu swoich rodziców, którzy pomagają jej w utrzymaniu siebie i dziecka, gdyż matka małoletniej nadal się uczy i w związku z tym nie pracuje. Natomiast pozwany, który poza małoletnią powódką nie ma nikogo innego na swoim utrzymaniu, zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu w B., zatrudniony jest w sklepie (...) i prowadzi rozrywkowy styl życia.

W odpowiedzi na pozew D. E. wniósł o oddalenie powództwa o alimenty powyżej kwoty 350 zł miesięcznie i oddalenie powództwa o zwrot kosztów związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu powyżej kwoty 1.926 zł wskazując, że od września 2021 r. przekazuje na utrzymanie małoletniej córki kwotę 350 zł miesięcznie, obecnie zatrudniony jest na podstawie umowy o pracę, na pełen etat w firmie (...) jako kasjer-sprzedawca, za wynagrodzeniem w wysokości 1.926 zł netto, jego miesięczne koszty utrzymania wynoszą 1.475 zł oraz podnosząc, że żądania M. M. (1) są zbyt wygórowane, przekłamane, nieprawidłowo wyliczone, nieuzasadnione i nie były z nim konsultowane. W szczególności w ocenie pozwanego matka małoletniej w okresie ciąży mogła korzystać z nieodpłatnej opieki medycznej.

Postanowieniem z dnia 08.12.2020 r. tut. Sąd udzielił zabezpieczenia na czas postępowania zobowiązując pozwanego D. E. dołożenia na rzecz małoletniej powódki tymczasowej renty alimentacyjnej w kwocie po 700 zł miesięcznie.

W toku rozprawy z dnia 18 listopada 2021 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o zasądzenie alimentów na rzecz małoletniej A. M. do kwoty 800 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni A. M. urodziła się dnia (...) W dniu 30.09.2020 r. pozwany D. E. uznał swoje ojcostwo wobec niej przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w B.. Rodzice małoletniej pozostawali ze sobą w nieformalnym związku. W początkowym okresie ciąży M. M. (1), zamieszkiwali oni w G.. Zdarzyło się, że w tym okresie, ze względu na problemy finansowe i brak środków na opłacenie najmu dotychczasowego mieszkania, musieli się przeprowadzić. Następnie w I kwartale 2020 roku rodzice małoletniej przeprowadzili się do B., przy czym już wtedy zamieszkiwali oni osobno, pozwany w wynajętym mieszkaniu, zaś powódka u jego siostry J. E.. Ostatecznie związek (...) rozpadł się i gdy powódka była w 5 miesiącu ciąży, przeprowadziła się do S. do domu swoich rodziców, gdzie zamieszkuje nadal z małoletnią A..

dowód: odpis aktu urodzenia /k. 11/, wydruk z systemu PESEL-SAD /k.45-45v/, zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/, J. E. /k. 271-271v, 273-płyta CD/, S. J. /k. 251v, 254-płyta CD/, D. E. /k. 232-232v, 234-płyta CD/, I. E. /k. 231-232, 234-płyta CD/

W okresie ciąży M. M. (1) pozostawała pod opieką lekarza ginekologa, do którego uczęszczała prywatnie, przy czym za każdym razem gdy zmieniała miejsce zamieszkania, zmieniała także lekarza. Również wszelkie zalecane przez lekarza badania, w tym badanie krwi i moczu, powódka wykonywała prywatnie. Dwukrotnie też przebywała w szpitalu na oddziale ginekologiczno-położniczym. Będąc w ciąży M. M. (1) przyjmowała regularnie witaminy i suplementy dla kobiet w ciąży, a nadto ponosiła zwiększone wydatki na swoje wyżywienie, a także zakup odzieży ciążowej. Po przeprowadzce do S. matka małoletniej nie wyjeżdżała na żadne wakacje czy weekendowe pobyty i pozostawała w domu. M. M. (1) korzystała także z telefonu komórkowego, przy czym wydatek ten ponosiła również przed zajściem w ciążę.

dowód: kopia kart ciąży /k. 208-215, 250/, zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/

Kompletując wyprawkę dla małoletniej A., M. M. (1) kupowała rzeczy nowe np. laktator, przewijak, wianienkę, materac, pościele, smoczki, butelki, gryzaki, rożek, akcesoria do wózka itd. jak i używane np. wózek. Również kompletując

odzież dla małoletniej powódka kupowała nowe i używane rzeczy. Nadto matka małoletniej ponosiła koszty zakupu artykułów aptecznych dla dziecka tj. nożyczki do paznokci, szczotka do włosów, kremy, witaminy, preparaty do dezynfekcji itp. Łączny koszt skompletowania wyprawki dla małoletniej A. wyniósł 4.102 zł. Dodatkowo M. M. (1) poczyniła także wydatek z tytułu kwalifikacji i przechowywania komórek macierzystych. Powódka nie uzgadniała z pozwanym dokonywanych przez siebie wydatków.

dowód: paragony, rachunki i faktury /k. 12-34, 97-178/, zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/

Zarówno w trakcie ciąży jak i obecnie powódka i małoletnia córka stron zamieszkują w domu rodziców M. M. (1). Wraz z nimi zamieszkuje tam także dwoje rodzeństwa powódki. W okresie składania pozwu w niniejszej sprawie, koszty utrzymania tego domu wynosiły około 1.180 zł, w tym: prąd – 180 zł miesięcznie, butla gazowa – 50 zł miesięcznie, woda – 130 zł miesięcznie, Internet i TV – 100 zł miesięcznie, wywóz odpadów komunalnych – 140 zł miesięcznie, ogrzewania – 500 zł miesięcznie, podatek od nieruchomości – 80 zł miesięcznie. Natomiast koszty utrzymania małoletniej A. w okresie I roku jej życia wyniosły około 900 zł miesięcznie, w tym żywność – 250 zł, witaminy i leczenie – 75 zł, odzież i obuwie – 100 zł, środki higieny i czystości oraz kosmetyki – 150 zł, udział małoletniej w kosztach utrzymania domu – 195 zł, zabawki i akcesoria niemowlęce – 130 zł miesięcznie. W tym czasie powódka zapewniła córce szczepienia ochronne m.in. przeciwko rotawirusom, nadto jednak małoletnia nie chorowała przewlekłe, nie pozostawała pod opieką lekarzy specjalistów i co do zasady nie posiadała specjalnych wymagań w zakresie żywienia, higieny czy pielęgnacji.

dowód: paragony, rachunki i faktury /k. 12-34, 97-178/, zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/

Obecnie koszty utrzymania domu rodziców M. M. (2) wynosiły około 1.720 zł, w tym: prąd – 200 zł miesięcznie, butla gazowa – 80 zł miesięcznie, woda – 300 zł miesięcznie, Internet i TV – 100 zł miesięcznie, wywóz odpadów komunalnych – 170 zł miesięcznie, ogrzewania – 850 zł miesięcznie, podatek od nieruchomości – 20 zł miesięcznie. Natomiast koszty utrzymania małoletniej A. wynoszą około 1.250 zł miesięcznie, w tym żywność – 350 zł, witaminy i leczenie – 75 zł, odzież i obuwie – 150 zł, środki higieny i czystości oraz kosmetyki – 200 zł, udział małoletniej w kosztach utrzymania domu – 290 zł, zabawki i rozrywka – 100 zł miesięcznie, wypoczynek wakacyjny - 75 zł. Co do zasady małoletnia A. nie choruje przewlekłe, nie korzysta z opieki lekarza specjalisty oraz przyjmuje szczepienia finansowane w ramach NFZ, niemniej zapada na sezonowe infekcje, a nadto przyjmuje witaminy i suplementy dla dzieci. Małoletnia powódka nie pije już mleka modyfikowanego i zjada normalne posiłki wraz z domownikami. Dziecko korzysta także z pieluszek jednorazowych, chusteczek nawilżanych, a także dermokosmetyków przeznaczonych do pielęgnacji dzieci, z uwagi na problemy skórne. W ramach rozrywki matka małoletniej zabiera A. na basen, a także do sali zabaw, przy czym w tym celu musi dojechać do W.. Powódka zakupuje także dla małoletniej książeczki, zabawki itp.

dowód: paragony, rachunki i faktury /k. 12-34, 97-178/, zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/

M. M. (1) posiada wykształcenie średnie ogólne. Przez cały okres ciąży powódka nie posiadała zatrudnienia, ani stałych dochodów i okresowo jedynie podejmowała się prac dorywczych, przy czym nigdy na dłużej i zawsze bez umowy. W okresie ciąży matka małoletniej podjęła także naukę w szkole policealnej, przy czym początkowo w zawodzie kosmetyczki, a później w kierunku asystentki stomatologicznej. W najbliższym czasie M. M. (1) planuje natomiast podjąć pracę w sklepie sieci (...) jako kasjer-sprzedawca.

dowód: zeznania M. M. (2) /179-180, 181-płyta CD, 252v-253, 254-płyta CD/, E. M. /k. 251v-252v, 254-płyta CD/

D. E. nie posiada prawa jazdy ani wyuczonego zawodu, natomiast posiada doświadczenie zawodowe jako kasjer-sprzedawca. Obecnie jest osobą bezrobotną, zarejestrowaną w Powiatowym Urzędzie Pracy i pobiera z tego tytułu

zasilek. Pozwany zamieszkuje sam w wynajmowanym mieszkaniu, co wiąże się z wydatkiem w wysokości 976 zł miesięcznie.

dowód: karta gotowości do pracy /k. 268/, zeznania D. E. /k. 232-232v, 234-płyta CD/, I. E. /k. 231-232, 234-płyta CD/

Pozwany został pozbawiony władzy rodzicielskiej nad małoletnią A. i co do zasady utrzymuje z nią jedynie bardzo sporadyczne kontakty.

dowód: okoliczności znane Sądowi z urzędu

Jeszcze w październiku 2020 roku, przed wydaniem przez tut. Sąd postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia roszczenia, D. E. przekazał na rzecz powódki kwotę 500 zł, która zaliczona została na poczet wyprawki dla małoletniej A..

dowód: zeznania D. E. /k. 232-232v, 234-płyta CD/, pismo procesowe strony powodowej /k. 269/.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania stron i świadków. Na wstępie zaznaczyć należy, że analizując zeznania stron postępowania oraz powołanych w sprawie świadków Sąd brał je pod uwagę tylko w takim zakresie w jakim dotyczyły kosztów utrzymania M. M. (2) w okresie ciąży i porodu, kosztów utrzymania małoletniej A., ich usprawiedliwionych potrzeb, wysokości wydatków na zakup wyprawki dla dziecka, możliwości majątkowych rodziców małoletniej i ich sytuacji materialnej w okresie ciąży powódki. Dla Sądu bez większego znaczenia pozostawały natomiast okoliczności związane z funkcjonowaniem stron w okresie trwania ich związku, a także przyczyn jego rozpadu i zakresu w jakim każde z rodziców małoletniej się do niego przyczyniło.

W ocenie Sądu zeznania M. M. (1) zasługiwały na miano wiarygodnych co do zasady, albowiem były one jasne i logiczne, a nadto korelowały z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym. W szczególności Sąd miał na uwadze, że powódka przyznała, że nie konsultowała się z pozwanym ani w kwestii korzystania z odpłatnej opieki lekarskiej w okresie ciąży ani nabywając wyprawkę dla małoletniej A.. Dalej powódka przyznała też, że kompletując wyprawkę zakupywała zarówno rzeczy nowe jak i używane. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia powódki w zakresie obecnych kosztów utrzymania małoletniej A. w szczególności, co do korzystania przez małoletnią z dermokosmetyków oraz żywienia się przy wspólnym stole z domownikami, a także co do zapewniania dziecku rozrywki w formie wyjść na basen czy do sali zabaw. Co do zasady wątpliwości Sądu nie wzbudziły także zeznania powódki w zakresie wydatków jakie ponosiła ona w okresie ciąży na opłacenie wizyt lekarskich, badań oraz zakupu suplementów i witamin dla kobiet w ciąży.

Co do zasady również zeznania D. E. nie wzbudziły większych wątpliwości Sądu. W szczególności za prawdziwe Sąd uznał twierdzenia pozwanego w zakresie jego sytuacji mieszkaniowej, wysokości czynszu najmu lokalu mieszkalnego oraz braku z jego strony kontaktów z małoletnią powódką. W znacznym zakresie zeznania pozwanego pozostawały jednak w ocenie Sądu bez związku z istotną niniejszego postępowania. Nadto wskazać należy, że co do zasady strona powodowa nie kwestionowała twierdzeń pozwanego co do okazjonalnego kupowania przez niego odzieży dla dziecka.

Sąd z ostrożnością oceniał zeznania świadków E. M., będącej matką powódki oraz I. E. i J. E., będących odpowiednio matką i siostrą pozwanego, gdyż są to osoby najbliższe dla stron postępowania, zaś okoliczność ta mogła mieć wpływ na sposób i treść ich zeznań. Nadto jednak w ocenie Sądu zeznania tych świadków w znaczącej części pozostawały bez znaczenia dla przedmiotu niniejszego postępowania. W szczególności zeznania świadka I. E. Sąd w dużej części ocenił jako nieprzydatne, dotyczyły one bowiem stosunków D. E. i M. M. (1) w trakcie trwania ich związku, postępowania rodziców małoletniej itp. świadek ten nie posiadał zaś żadnej istotnej wiedzy w zakresie potrzeb bytowych M. M. (1) w okresie ciąży i porodu czy też w zakresie potrzeb małoletniej A. M.. Z tych samych względów również zeznania świadka J. E., Sąd co do zasady ocenił jako nieprzydatne. Natomiast zeznania świadka E. M. Sąd uznał za wiarygodne w znaczącej części, korelowały bowiem z pozostałym zebrany w toku postępowania materiałem dowodowym. Nadto Sąd miał na uwadze, że świadek ten na co dzień zamieszkuje z małoletnią A. i jej matką, a nadto M. M. (1) zamieszkiwała

w domu swojej matki również w okresie ciąży, przez co E. M. posiadała i nadal posiada wgląd w potrzeby obu powódek. Zaznaczyć także należy, że Sąd dał wiarę świadkowi E. M. w zakresie w jakim mówiła ona o powodach zakupu drugiego fotelika dziecięcego. W przeciwieństwie do powódki świadek ten zeznała bowiem, że drugi fotelik samochodowy dla dziecka zakupiony został dla wygody, by uniknąć konieczności przekładania fotelika do tego samochodu, którym akurat dziecko miało podróżować. Nadto Sąd miał na uwadze, że również ten świadek zeznała, że w okresie gdy M. M. (1) zamieszkiwała z D. E. w G., z powodu problemów finansowych musieli oni wyprowadzić się z wynajmowanego przez siebie mieszkania.

Co do zasady również zeznania świadka S. J. nie wzbudziły wątpliwości Sądu, były bowiem jasne, szczerze i logiczne, a nadto korelowały z pozostałym zebrany w toku postępowania materiałem dowodowym. Sąd miał jednak na uwadze, że podobnie jak w przypadku świadków I. E. i J. E., wiedza S. J. na temat kosztów utrzymania M. M. (2) i małoletniej A. M. była niewielka. Nadto również zeznania tego świadka koncentrowały się na sposobie funkcjonowania związku rodziców małoletnich i okolicznościach ich rozstania. Niemniej Sąd miał na uwadze, że świadek zeznała, że w okresie gdy powódka i pozwany zamieszkiwali wspólnie w G., ich sytuacja finansowa była trudna, a nadto musieli wyprowadzić się z wynajmowanego mieszkania, gdyż nie stać ich było na opłacenie czynszu.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również odpis aktu urodzenia małoletniej powódki. Jako dokument urzędowy zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowił on dowód tego, co zostało w nim w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości.

W myśl art. 141 § 1 k.r.o. ojciec dziecka niebędący mężem matki obowiązany jest przyczynić się w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu.

W ocenie Sądu skoro ustawodawca wskazał, że ojciec niebędący mężem matki jest zobowiązany przyczynić się do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom oznacza to, że te wydatki oraz koszty obciążają nie tylko ojca, ale również matkę dziecka. Przez „rozmiar odpowiadający okolicznościom” należy rozumieć to, że przyczynienie się ojca dziecka do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki zależy od rzeczywistych i koniecznych w danym przypadku wydatków oraz kosztów i od zarobkowych i majątkowych możliwości rodziców dziecka. W szczególności istotne znaczenie dla określenia zakresu obowiązku ojca może mieć ustalenie, czy w okresie porodu wzrosły koszty utrzymania matki w porównaniu ze zwykłymi kosztami jej utrzymania. Do wydatków związanych z ciążą i porodem zalicza się zaś między innymi koszty poniesione wskutek stosowania przez matkę w tym czasie zalecanych suplementów diety, konieczności leczenia chorób i dolegliwości, które powstały lub ujawniły się na skutek ciąży lub porodu, nabywania odzieży ciążowej. Należy przy tym mieć na uwadze, że zgodnie z poglądem panującym w doktrynie ojciec dziecka pozamałżeńskiego powinien przyczynić się do pokrycia uzasadnionych kosztów korzystania przez matkę w czasie ciąży i porodu z prywatnej opieki medycznej, **jeżeli było to potrzebne w konkretnej sytuacji faktycznej** (np. w związku z zagrażającym życiu matki lub dziecka powikłaniami zdrowotnymi, przedwczesnym lub skomplikowanym porodem, stanem zdrowia noworodka, który wymaga szczególnej troski i obserwacji), a odpowiednika tych świadczeń nie można było uzyskać na czas w ramach publicznej służby zdrowia (komentarz do art. 141 kro red. serii Osajda/red. tomu Domański, Słyk 2020, wyd. 8/J. Pawliczak; podobnie m.in. T. Smyczyński, w: System PrPryw, t. 12, 2011, s. 780, Nb 36). Wydatki związane z ciążą i porodem obejmują także wyposażenie noworodka w środki pozwalające zaspokoić jego potrzeby w początkowym okresie życia (tzw. wyprawka). Wyprawka stanowi zatem wydatek związany z ciążą i porodem tylko w takim zakresie, w jakim chodzi o wyposażenie dziecka w szczególności w bieliznę, pieluchy i środki higieniczne w ilości i na czas bezpośrednio po urodzeniu. Mogą tu zostać zaliczone również koszty zakupu łóżeczka, pościeli niemowlęcej, wózka

czy fotelika samochodowego. Ustalając skład wyprawki, należy mieć także na względzie, że na zaspokojenie bieżących usprawiedliwionych potrzeb dziecka powinny być przeznaczane alimenty (komentarz do art. 141 kro, Haak 2020, wyd. 1). Wreszcie godzi się zauważyć, że na gruncie przepisów Kodeksu Rodzinnego Sąd Najwyższy stwierdził, że "Przy określaniu świadczeń pozwanego z tytułu zwrotu kosztów utrzymania matki dziecka w okresie porodu na zasadzie art. 77 k.r. należy mieć na uwadze jego możliwości zarobkowe i majątkowe, jednak o wysokości tych świadczeń decydować będą przede wszystkim usprawiedliwione potrzeby matki dziecka, mieszczące się w ramach ocenionych na tle całokształtu okoliczności sprawy kosztów jej utrzymania (tak orz. SN z 29.4.1959 r., I CR 1271/58, RPEiS 1960, Nr 2, s. 406)

Godzi się także zauważyć, że art. 141 k.r.o. został wprowadzony do przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w 1964 r. i od tego czasu pozostaje w niezmiennym kształcie, pomimo że w tym czasie znaczące zmieniły się realia w zakresie oferowanej przez państwo pomocy rodzinie i kobietom w ciąży. W ocenie Sądu nie można interpretować obowiązku ojca do pokrycia w „rozmiarze odpowiadającym okolicznościom” kosztów związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu, nie uwzględniając finansowego wsparcia państwa i to zarówno tego udzielanego w formie bezpośredniej np. tzw. „becikowe”, „kosiniakowe” jak i w formie pośredniej poprzez zapewnienie kobietom w ciąży pełnej bezpłatnej opieki medycznej w okresie ciąży i porodu. Tutejszy Sąd stoi także na stanowisku, że ojciec dziecka zobowiązany pokryć koszty utrzymania matki wyłącznie w takim zakresie w jakim wzrosły one z uwagi na ciążę i poród. Nadto zaś zdaniem Sądu, ustalając koszty utrzymania kobiety w okresie ciąży i porodu oraz w okresie trzech miesięcy po porodzie, a także zakres w jakim ojciec dziecka powinien przyczynić się do ich pokrycia, zawsze konieczne jest uwzględnienie indywidualnej sytuacji majątkowej i życiowej rodziców dziecka. Nie w każdym przypadku bowiem te same wydatki będą zasługiwały na miano usprawiedliwionych.

Mając na uwadze powyższe Sąd co do zasady za nieusprawiedliwione uznał ponoszenie przez powódkę kosztów prywatnej opieki lekarskiej w okresie ciąży i to zarówno kosztów wizyt i specjalisty ginekologa, jak i wydatków na opłacanie badań lekarskich. Jak bowiem wskazano wcześniej, zgodnie z poglądem panującym w doktrynie ojciec dziecka pozamałżeńskie powinien przyczynić się do pokrycia uzasadnionych kosztów korzystania przez matkę w czasie ciąży i porodu z prywatnej opieki medycznej, jeżeli było to potrzebne w konkretnej sytuacji faktycznej (np. w związku z zagrażającym życiu matki lub dziecka powikłaniami zdrowotnymi, przedwczesnym lub skomplikowanym porodem, stanem zdrowia noworodka, który wymaga szczególnej troski i obserwacji), a odpowiednika tych świadczeń nie można było uzyskać na czas w ramach publicznej służby zdrowia (komentarz do art. 141 kro red. serii Osajda/red. tomu Domański, Słyk 2020, wyd. 8/J. Pawliczak; podobnie m.in. T. Smyczyński, w: System PrPryw, t. 12, 2011, s. 780, Nb 36). Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego nie wynika by ze względu na jakiegokolwiek powikłania zdrowotne, w okresie ciąży zagrożone było życie samej powódki lub jej dziecka, albo też by sam poród był przedwczesny lub skomplikowany. Strona powodowa nie wykazała także, by odpowiednik świadczeń medycznych, z jakich w okresie ciąży korzystała powódka nie był dostępny na czas w ramach publicznej służby zdrowia lub by w jakimkolwiek istotnym zakresie świadczenia te przekraczały zakres świadczeń profilaktycznych i działań w zakresie promocji zdrowia oraz badań diagnostycznych i konsultacji medycznych, wykonywanych u kobiet w okresie ciąży, wraz z okresami ich przeprowadzania, gwarantowanych rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 16 sierpnia 2018 r. w sprawie standardu organizacyjnego opieki okołoporodowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1756). Jest to o tyle istotne, że powódka nie tylko nie uzgodniła z pozwanym, że w okresie ciąży będzie korzystać z prywatnej opieki lekarskiej, ale nawet decyzji swojej z nim nie konsultowała. Choć zaś oczywiste jest, że pozwany jako ojciec dziecka winien uczestniczyć w uzasadnionych wydatkach na opiekę zdrowotną powódki w okresie ciąży o tyle co do zasady nie można przyjąć, że zasadne jest obciążanie D. E. kosztami prywatnych wizyt lekarskich i badań, nie odbiegających od świadczeń gwarantowanych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego tylko dlatego, że powódka sama postanowiła chodzić do lekarza odpłatnie, nie rozważając nawet możliwości podjęcia leczenia w ramach NFZ. Jest to tym bardziej niezasadne, że nawet jeszcze w okresie gdy rodzice małoletniej zamieszkiwali wspólnie, ich sytuacja majątkowa była na tyle zła, że musieli oni wyprowadzić się z wynajmowanego mieszkania, gdyż nie stać ich było na opłacenie czynszu najmu. W tej sytuacji korzystanie z prywatnych wizyt lekarskich należało uznać za tym bardziej nieracjonalne. Niemniej Sąd postanowił częściowo uwzględnić podawane przez powódkę wydatki związane z opieką lekarską w czasie ciąży, jednakże do kwoty nie wyższej niż 600 zł stanowiącej równowartość 3

wizyt, każda za kwotę 200 zł. Sąd miał bowiem na uwadze, że w okresie ciąży M. M. (1) trzykrotnie zmieniała miejsce zamieszkania, a co za tym idzie trzykrotnie zmieniała także lekarza ginekologa. Mając zaś na uwadze powszechnie dostępną wiedzę na temat przeciętnego czasu oczekiwania na pierwszą wizytę u specjalisty ginekologa w ramach NFZ, a nadto fakt, że ciąża powódki przypadała na okres pandemii (...)19, która również miała wpływ na dostępność opieki medycznej, za uzasadnione uznać należało skorzystanie przez powódkę z jednej odpłatnej wizyty u specjalisty po każdej przeprowadzce.

Co do pozostałych kosztów utrzymania powódki w okresie ciąży, porodu oraz trzech miesięcy po porodzie, Sąd za uzasadnione uznał wzrost kosztów żywienia M. M. (2) w wysokości po 100 zł miesięcznie, wzrost kosztów zakupu odzieży w wysokości po 50 zł miesięcznie oraz koszty zakupu leków, witamin i suplementów w wysokości 60 zł miesięcznie. Jak już bowiem wskazano wcześniej, w ocenie Sądu pozwany winien zostać zobowiązany do przyczynienia się do pokrycia wydatków M. M. (1) związanych z ciążą i porodem oraz kosztów jej trzymiesięcznego utrzymania w okresie porodu w takim zakresie w jakim wydatki te faktycznie wzrosły. Niezaprzeczalnym jest bowiem fakt, że nawet nie będąc w ciąży powódka i tak musiałaby pokrywać koszty zaspokojenia własnych potrzeb tj. żywienie, zakup odzieży, przy czym w mniejszej wysokości. Nadto zaś wysokość niektórych z wskazanych przez stronę powodową w pozwie wydatków jest całkowicie niezależna od stanu w jakim powódka się znajduje np. koszt zaspokojenia jej potrzeb mieszkaniowych. Podobnie wydatki typu opłacenie abonamentu telefonicznego czy fryzjera, nie mają żadnego związku z ciążą. Natomiast co do wydatków związanych z odpoczynkiem wraz z dzieckiem, w toku rozprawy z dnia 18.11.2021 r. powódka sama przyznała, że w okresie przed porodem oraz po urodzeniu dziecka, nigdzie nie wyjeżdżała i przebywała w S.. W ocenie Sądu za nieuzasadnione i nielogiczne uznać zaś należało domaganie się przez powódkę pokrycia przez pozwanego kosztów związanych z podjęciem przez nią nauki. Tym bardziej, że M. M. (1) nie tylko dwukrotnie zmieniała zawód do jakiego się przygotowywała, ale też ostatecznie postanowiła podjąć pracę w charakterze kasjera-sprzedawcy, a więc całkowicie niezwiązanym z profilem którejkolwiek z rozpoczętych przez nią szkół. W uzupełnieniu należy nadmienić, iż Sąd wziął również pod uwagę, że w realiach niniejszej sprawy – wbrew twierdzeniom pozwu – M. M. (1) nie została porzucona przez partnera z powodu ciąży, tylko strony rozstały się, gdyż nie potrafiły dojść do porozumienia w ważnych kwestiach i pomimo stanowiska partnera M. M. (1) na początku 2021 r. zdecydowała się na zagraniczny wyjazd. Ta akurat okoliczność nie była sporna pomiędzy stronami i co do samego wyjazdu wynikała z całokształtu zebranego materiału dowodowego.

Reasumując uzasadnione koszty jakie ponosiła M. M. (1) w związku z ciążą i porodem wraz z całkowitą kwotą o jaką wzrosły koszty jej utrzymania w okresie trzech miesięcy po porodzie Sąd ocenił na kwotę 1.230 zł (600 zł tytułem wizyt lekarskich + 630 zł tytułem zwiększonych wydatków na żywienie, leki i odzież w okresie 3 miesięcy). Z powodów wskazanych powyżej Sąd uznał, że pozwany winien przyczynić się do zaspokojenia tych wydatków w połowie tj. do wysokości kwoty 615 zł.

W oparciu o zgromadzony w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy, a także mając na uwadze okoliczności, podnoszone przez obie strony postępowania, oraz wiedzę i doświadczenie, posiadane przez Sąd. Sąd w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, a także o uznanie dziecka i roszczenia z tym związane oraz w oparciu o własne doświadczenie życiowe i wiedzę w zakresie przeciętnej wysokości cen popularnych towarów i usług, w zakresie roszczenia powódki o pokrycie przez D. E. kosztów związanych ze skompletowaniem wyprawki dla małej A., Sąd uznał je za uzasadnione do kwoty 4.102 zł, w tym 1.500 zł na zakup wózka, 1.340 zł na zakup ubranek, materaca, pościeli, zabawek itp., 348 zł - art. apteczne, 270 zł - laktator, 50 zł - wianienka, 400 zł - łóżeczko i 214 zł - akcesoria do wózka. Wskazać przy tym należy, że część z tych wydatków została uznana przez samego pozwanego, co wynika wprost ze złożonej przez niego odpowiedzi na pozew (k. 59), a część została udokumentowana za pomocą faktur, rachunków i paragonów (np. k. 13 – laktator, k. 14 – akcesoria do wózka, k. 17 - akcesoria niemowlęce, k. 20 - odzież itd.). Nadto wszystkie te wydatki zasługiwały na miano koniecznych i zasadnych. Nie tylko bowiem z wiedzy i doświadczenia życiowego Sądu wynika, że tego rodzaju artykuły są potrzebne dla zaspokojenia potrzeb małego dziecka w wieku powódki, ale też ich zakup zgodny jest z zasadami logiki. Oczywiście jest bowiem, że dziecko musi mieć miejsce do spania, a więc trzeba zakupić dla niego łóżeczko. Powszechnie wiadomym jest także, że laktator jest niezwykle pomocny w przypadku karmienia dziecka mlekiem matki. Niewątpliwie także

wózek jest niezbędny do spacerów z niemowlęciem. Nadto zaś w ocenie Sądu podana przez stronę powodową wysokość wydatków jakie poczyniono na zakup poszczególnych z tych przedmiotów uznać należy za niewygórowaną i rozsądną, a także odpowiadającą realiom rynku i statusowi materialnemu rodziców. W tym miejscu wskazać należy, że w kosztach wyprawki nie uwzględniono wydatku na zakup drugiego fotelika, albowiem fotelik taki był częścią zestawu zakupionego z wózkiem dziecięcym. W ocenie Sądu nie jest zaś wystarczającym usprawiedliwieniem dla podwójnego ponoszenia tego rodzaju kosztu chęć zaoszczędzenia sobie trudu (niewielkiego) przełożenia fotelika z jednego samochodu do drugiego.

Skoro zatem całkowite rzeczywiste wydatki obejmujące koszty poniesione w związku z zakupem wyprawki dla dziecka uwzględnione zostały przez Sąd do kwoty 4.102 zł, pozwany winien przyczynić się do ich pokrycia w połowie tj. w wysokości 2.051 zł. Jednakże mając na uwadze, że w toku postępowania strona pozwana wykazała, że w październiku 2020 roku D. E. przesłał powódce kwotę 500 zł, którą M. M. (1) zaliczała na poczet wyprawki dla córki, Sąd zobowiązał pozwanego do uiszczenia z tego tytułu kwoty 1.551 zł.

Jak już wskazano wcześniej, ustalając udział pozwanego w tych wydatkach Sąd miał przede wszystkim na uwadze, że wszystkie one dokonywane były bez uzgodnienia i bez konsultacji z pozwanym. W ocenie Sądu obciążenie pozwanego tymi kosztami w większym zakresie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. O ile bowiem oczywiste jest, że ciąża wiąże się z koniecznością ponoszenia pewnych dodatkowych, niestandardowych wydatków, o tyle nie można dokonywać ich całkowicie dowolnie. Oczekiwanie dziecka nie może być wytłumaczeniem dla podejmowania impulsywnych i nieekonomicznych wydatków oderwanych od posiadanego statusu majątkowego i dotychczasowej stopy życiowej. Tym bardziej w sytuacji, gdy pomiędzy przyszłymi rodzicami nie ma porozumienia w kwestii ponoszonych kosztów, a ich sytuacja majątkowa jest na tyle zła, że nie są oni w stanie samodzielnie się utrzymać. Wreszcie godzi się zauważyć, że część wydatków poniesionych przez M. M. (1) na zakup wózka, łóżeczka czy też odzieży, zarówno tej dla małoletniej A. jak i dla siebie, może ona potencjalnie odzyskać w przyszłości po prostu odsprzedając je dalej.

W tym miejscu godzi się także zauważyć, że Sąd nie uznał za zasadne obciążanie pozwanego kosztami związanymi z kwalifikacją i przechowywaniem komórek macierzystych i to zarówno jako poniesionych w zakresie wyprawki, jak i w zakresie alimentów. Sąd miał bowiem na uwadze, że decyzję co do skorzystania z banku komórek macierzystych powódka podjęła bez jakiegokolwiek konsultacji z pozwanym. Nadto zaś na ponoszenie tego dość znacznego wydatków zdecydowała się ona nie będąc w stanie samodzielnie pokryć nawet swoich kosztów utrzymania, a także mając świadomość, że zapewne również pozwany nie będzie posiadał środków na jego finansowanie. Należy bowiem pamiętać, że w okresie ciąży powódki ona i ojciec dziecka zostali zmuszeni do wyprowadzenia się z wynajmowanego mieszkania z powodu niemożności opłacenia czynszu. Co prawda w toku postępowania powódka oraz jej matka twierdziły, że przechowywanie komórek macierzystych zostało im zaproponowane przez lekarza z uwagi na historię chorób nowotworowych w ich rodzinie. Niemniej pamiętać należy, że na chwilę obecną brak jest jakichkolwiek rzetelnych i niezależnych badań, który dowodziłyby, że stosowanie krwi pępowinowej faktycznie jest skutecznie w leczeniu poszczególnych chorób, np. nowotworów. W ocenie Sądu wydatek taki można by uznać za zasadny, jedynie w przypadku wyrażenia zgody na jego ponoszenie przez obojga rodziców lub w sytuacji, w której w sposób oczywisty byłoby ich na to stać. W niniejszej sprawie żadna z tych okoliczności nie ma natomiast miejsca.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby

dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

W ocenie Sądu roszczenie strony powodowej o alimenty zasługiwało na uwzględnienie w pełni. Wskazać przy tym należy, że alimenty zostały od pozwanego zasądzone w dwóch wysokościach za dwa okresy. Pierwszy okres obejmuje czas od złożenia powództwa w niniejszej sprawie, do grudnia 2021 r., zaś drugi od 01.12.2021 r. do nadal. Wynika to z faktu, że niniejsze postępowanie, ze względu na różne niezależne od tut. Sądu okoliczności (przede wszystkim ze względu na zawieszenie postępowania z uwagi na sprawę z powództwa D. E. o ustalenie bezskuteczności uznania dziecka) toczyło się ponad 1,6 roku. W tym czasie zaś w Polsce wystąpiła bardzo wysoka inflacja, na niespotykanym od kilkunastu lat poziomie, co skutkowało wzrostem kosztów utrzymania dziecka. Ustalając miesięczne koszty utrzymania małoletniej powódki zarówno te aktualne, jak i za poprzedni okres do grudnia 2021 r. Sąd miał na uwadze, że zamieszkuje ona w 6-osobowym gospodarstwie domowym, co do zasady nie choruje przewlekłe, nie przyjmuje na stałe leków, nie wymaga opieki specjalisty, nie ma specjalnych wymagań w zakresie żywienia czy odzieży i obuwia. Nadto jednak jak wskazała matka małoletniej, ze względu na problemy skórne małoletnia A. wymaga stosowania dermokosmetyków. Sąd miał także na uwadze, że w ramach rozrywki M. M. (1) zabiera małoletnią córkę do sali zabaw czy na basen, co zgodne jest z dobrem dziecka i jej potrzebami rozwojowymi, podobnie zresztą jak zakupywanie dla niej zabawek, książeczek, kolorowanek i innych artykułów dostosowanych do jej wieku. Wreszcie ustalając wysokość poszczególnych wydatków Sąd miał na uwadze zasadę równej stopy życiowej pomiędzy rodzicami i dziećmi oraz sytuację majątkową zarówno powódki jak i pozwanego. Biorąc zaś pod uwagę wszystkie te okoliczności Sąd uznał, że co do zasady kwoty wskazane przez stronę powodową w pozwie w sposób rzetelny obrazują realne wydatki ponoszone na zaspokojenie podstawowych potrzeb małoletniej A. i o ile poprzednio niektóre z nich uznać należało za zawyżone, o tyle biorąc pod uwagę obecną sytuację finansową w kraju, upływ czasu oraz zmianę w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej wynikały z jej naturalnego rozwoju obecnie wydatki na wyżywienie dziecka, zakup odzieży i kosmetyków, a także związane z eksploatacją mieszkania należało przyjąć na nawet wyższym poziomie niż w pozwie. Nadto na obecnym etapie rozwoju dziecka za uzasadnione uznać należało także wydatki na wypoczynek wakacyjny czy weekendowy. W ocenie Sąd nadal zaś na poziomie 75 zł miesięcznie powinny pozostać wydatki na zakup leków, witamin i leczenie. Poprzednio kwota ta wynikała z faktu, że wszelkie odpłatne szczepienia jakie wykonywała małoletniej matka były de facto szczepieniami jednorazowymi, które stosuje się u dzieci w pierwszych kilku miesiącach jego życia. Nie było zatem podstaw do stałego uwzględnienia ich w rencie alimentacyjnej. Obecnie zaś jak przyznała sama powódka, małoletnia otrzymuje już praktycznie wyłącznie niepłatne szczepienia. Ustalając zaś udział małoletniej w kosztach utrzymania domu, w poprzednim okresie Sąd opierał się w całości o twierdzenia pozwu, mając przy tym na uwadze, że co do zasady nie były one kwestionowane przez pozwanego a nadto nie odbiegały swoją wysokością o przeciętnych wydatków tego rodzaju znanym Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Aktualne koszty utrzymania domu rodziców powódki Sąd ustalił natomiast w oparciu o zeznania E. M., uznając że podawane przez nią kwoty zgodne są z powszechną wiedzą na temat aktualnych cen prądu, gazu oraz opału, a także odpowiadają swoim rozmiarem kosztom utrzymania domu zamieszkiwanego przez 6-osobową rodzinę.

Jest bezsporne, że małoletnia powódka nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jej alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. Obowiązek ten obciąża rodziców małoletnich w stopniu uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 129 § 2 k.r.o.).

Przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki swój obowiązek alimentacyjny realizuje w części poprzez osobiste staranie o wychowanie dziecka (art. 135 § 2 kro). Nadto jednak winna ona również pieniężnie partycypować w pokrywaniu kosztów jego utrzymania. Obecnie M. M. (1) nie pracuje i opiekuje się małoletnią. W ocenie Sądu nie jednak ma podstaw do przyjęcia, że powódka pozbawiona możliwości zarobkowych. Nadto jak ustalono w toku postępowania, w niedługim czasie M. M. (1) zamierza podjąć pracę w sieci sklepów (...). Mając zaś na uwadze wykształcenie matki małoletniej oraz jej dotychczasowe doświadczenie zawodowe za uzasadnione należy uznać, że jej możliwości zarobkowe w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. oscylują w granicach minimalnego wynagrodzenia krajowego tj. około 2.360 zł netto. Ze środków tych winna ona zaś, zgodnie z zasadą równej stopy życiowej, zaspokoić swoje usprawiedliwione potrzeby oraz przyczynić się do pokrywania kosztów utrzymania małoletniej córki.

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomym ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Zaznaczyć przy tym należy, iż obowiązekłożenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

W toku postępowania Sąd ostatecznie ustalił, że pozwany nie posiada prawa jazdy ani wyuczonego zawodu, dotychczas pracował jednak jako kasjer-sprzedawca, przy czym obecnie jest osobą bezrobotną, zarejestrowaną w Powiatowym Urzędzie Pracy i pobiera z tego tytułu zasiłek. Niemniej biorąc pod uwagę obecną sytuację na rynku pracy, znaną Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, w toku których konieczne było zwracanie się do Powiatowych Urzędów Pracy w W. i powiatach ościennych z zapytaniem o oferty pracy dla osób bez zawodu i proponowane wynagrodzenia, uznać należało za zasadne przyjęcie, że możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. oscylują przynajmniej w granicach minimalnego wynagrodzenia krajowego tj. 2.360 zł netto miesięcznie. Z takich dochodów pozwany winien zgodnie z zasadą równej stopy życiowej pokrywać swoje usprawiedliwione potrzeby oraz ponosić koszty utrzymania małoletnich dzieci.

Mając zatem na uwadze, że pozwany nie posiada szczególnych wymagań w zakresie żywienia, leczenia czy pielęgnacji, poza małoletnią powódka na swoim utrzymaniu nie posiada innych osób, a jego możliwości zarobkowe ustalone zostały na kwotę 2.360 zł netto miesięcznie, Sąd zobowiązał pozwanego dołożenia na rzecz małoletniej A. alimentów w kwocie 700 zł miesięcznie za okres od dnia 01.10.2020 roku do dnia 01.12.2021 roku oraz rentę alimentacyjną w kwocie 800 zł miesięcznie, począwszy od dnia 01.12.2021r. i nadal. Kwoty te stanowią odpowiednio po 2/3 kosztów utrzymania małoletniej w okresach od złożenia pozwu do grudnia 2021 r. oraz od 01.12.2021 r. do nadal. Rozdzielając zaś koszty utrzymania małoletniej w takim stosunku Sąd miał na uwadze, że to wyłącznie matka małoletniej obciążona jest obowiązkiem dokładania osobistych starań o utrzymanie i wychowanie A., zaś z uwagi na wiek małoletniej starania te obejmują szereg czynności opiekuńczo-wychowawczych. W tej sytuacji pozwany, który nie zamieszkuje z dzieckiem, niemal nie utrzymuje z córką kontaktów oraz został pozbawiony władzy rodzicielskiej winien w większym stopniu partycypować w kosztach utrzymania dziecka.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku, oddalając w pkt 4 powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. a także § 4 ust. 1 pkt 5 i 9 oraz § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). W wyniku zapadłego rozstrzygnięcia każda ze stron postępowania wygrała i przegrała sprawę w niemalże równym stopniu, biorąc pod uwagę łączną wartość przedmiotu sporu. W związku z tym, mając na uwadze, że obydwie strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w niniejszym sporze, Sąd uznał, że brak jest podstaw do zasądzenia kosztów postępowania od jednej ze stron na rzecz drugiej.

Strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Natomiast na mocy art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 555 zł tytułem połowy nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Katarzyna Szymczewska